

A seagull is shown in flight against a cloudy sky. Below, the ocean has white-capped waves breaking onto a sandy beach. Several other seagulls are on the beach, some standing and others in motion. The overall scene is a coastal landscape with a focus on birds and the sea.

VROUWEN MAN

Ewout Storm van Leeuwen

Een man alleen.

Echt alleen, apatisch, bijna dood van binnen, al is hij nog niet zo oud.

Tot zijn eigen grote verrassing spreekt hij een vrouw aan voor een restaurant. Zij is ook alleen, maar zij worstelt nog. Er zit nog leven in.

Wie is hij? Wie is zij?

Welk verleden heeft hem zo gemaakt? En haar?

Als bange slakken draaien ze om elkaar heen, bij elk teken van onraad in hun huisje schietend.

Komen ze uit hun schulp?

Hoe een buitenechtelijk kind vanuit een hemel van pure zaligheid in een afgrond van schande en vernedering kan vallen. Niet één keer, maar twee keer. Twee opeenvolgende klappen zijn teveel voor een vaderloze puber om te verwerken.

Het duurt veertig jaar voordat hij weer naar een vrouw durft te kijken.

ISBN 978-90-72475-73-2

Boekencoöperatie

UitgeverijMagister

NUR 301 (roman, novelle)

VROUWENMAN

Roman

Ewout Storm van Leeuwen

Ewout Storm van Leeuwen, *Vrouwenman*

Copyright © 2020 Ewout Storm van Leeuwen

Een uitgave van Magister

imprint van Boekencoöperatie Nederland U.A.

Omslag, opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

boekcoop@gmail.com

www.boekencooperatie.nl, www.boekenroute.nl (webwinkel)

NUR 301 (Roman)

ISBN 9789072475732 (papieren boek)

ISBN 9789072475749 (e-boek)

DEEL 1

De man trok de buitendeur achter zich dicht; voorzichtig, zodat de burens – links, rechts, boven, onder – er geen last van zouden hebben. Op dezelfde sluipende wijze als hij de trap was afgedaald. Hij was niet echt oud; hij voelde zich alleen zo. Teleurgesteld in zijn leven; ook dat beleed hij met de uiterste prudentie om geen hinder te veroorzaken. Eigenlijk ging het niet zozeer om anderen: hij wilde zelf in alle opzichten ongezien en ongehoord blijven. Ook voor zijn innerlijke oog en oor. Non-existentie.

De motregen was bevroren op de onderkoelde tegels; voorzichtig schuifelde hij naar de hoek. Als oude mannen vallen en wat breken, komen ze zelden nog levend uit het ziekenhuis, was zijn overtuiging.

Het buurtwinkeltje was opgeheven! Met ontsteltenis staarde hij naar de met kranten dichtgeplakte etalageruiten. Dat moest dan net gebeurd zijn. Of was hij de tel van de dagen aan het kwijtraken? Sloop dementie in zijn verweekte brein?

Plotseling rook hij zichzelf: zijn ongewassen lijf en met oud zweet doortrokken kleren, de gore kraag van zijn jekker. Walgend liep hij, als op eieren vanwege de gladheid, terug naar zijn huis en liet de buitendeur met een klap achter zich dichtvallen. Daarmee was zijn plotseling opgewelde protest verbruikt: hij sloop als gebruikelijk de trap op en glipte zijn woning binnen.

In een geordende haast trok hij zijn kleren uit, sorteerde de overvolle wasmand, laadde de oude wasmachine en strooide de vereiste hoeveelheid waspoeder in het daartoe bestemde vak. Terwijl de machine zich vulde met water zette hij de douche aan en zocht schone kleren uit.

Geschoren en schoon ondernam hij een nieuwe expeditie. Hij had honger en er was niets meer te eten in huis. Hij bemerkte met verbazing – hoelang had hij eigenlijk niet om zich heen gekeken? – dat er vele kapsalons in de wijk waren. Zonder bewust een besluit genomen te hebben stapte hij er eentje binnen en liet zich knippen. Weer buiten voelde hij de koude wind door zijn verdunde kapsel tochten en zette zijn muts op.

Er waren ook veel eethuisjes in de wijk. Thais? Nee. Turks? Nee. Indonesisch? Waar had hij wel trek in?

De motregen was verwaaid en het trottoir voor de winkels was gestrooid met zout. Hij slenterde verder, diep in gedachten. Geen werk hebben was op zich wel fijn, alleen had hij niemand meer om mee te praten en de uitkering was al jaren geleden teruggevallen tot minimaal.

Voor een restaurant waar een druk geroezemoes uit opklonk toen de deur openging, botste hij bijna tegen een vrouw op toen hij het vertrekkende groepje gasten ontweek. Ze stond het buiten geëtaleerde menu te lezen.

‘Is het wat?’ vroeg hij in een opwelling. Hij schrok ervan. Hij had zijn eigen stemgeluid al in dagen niet gehoord. Het maakte hem tegelijk nieuwsgierig waarom hij zijn on-

zichtbaarheid op het spel zette.

Hij schraapte zijn keel, hoewel dat, fysiek gezien, niet nodig was. De vrouw schraapte ook haar keel.

‘Als je van Italiaans houdt.’

Het kwam hem voor dat zij haar stem ook langere tijd niet had gebruikt. Ze zag er jong uit, maar het leek wel of ze een stuk ouder was dan haar uiterlijk in eerste instantie deed denken.

Hij aarzelde. Hield hij van Italiaans eten?

‘Pizza’s hebben me nooit zo aangetrokken,’ zei hij toen. Dat was de waarheid. Een waarheid.

De vrouw snoof. ‘De Italiaanse keuken heeft heel wat meer te bieden dan pizza’s.’

‘Kunt u me iets aanbevelen?’

‘Dat weet ik niet. Waar houdt u van?’

‘Ach, eigenlijk ben ik meer een man voor aardappelen, vlees en groente.’

Ze wees met haar hoofd. ‘De supermarkt is nog open. Goedenavond.’ Ze ging de deur door naar binnen.

Ach, wat doe ik hier ook? dacht hij en wilde zich om-draaien. Zijn voeten bleven echter op hun plaats. In zijn maag rommelde het. Toen de vrouw naar binnen ging was er een vlag geur naar buiten gekomen die hem deed wattertanden.

Waarom ook niet? Hij ging de deur door.

Binnen was het warm en vol met pratende en lachende mensen, rijk voorziene tafels, mensen met van onde-

ren verlichte gezichten die met hun smartphone zaten te klooiën en drukte van bedienend personeel bij de bar en de doorgang naar de keuken. De geur van mediterrane kruiden, knoflook, hete olijfolie en wijn maakte hem licht in het hoofd. Hier eten kostte evenveel als een week thuis, had hij in de gauwigheid gezien. Hij kon nog terug.

‘U moet even wachten,’ zei de eigenaar in het voorbijgaan. ‘Alle tafels zijn nu bezet.’ Zijn Nederlands was correct en had toch dat ondefinieerbare accent van iemand die een Latijnse taal als moedertaal heeft. Hij zag de vrouw nergens, ze zou wel in een van de zijzaaltjes zitten. Hij ging met een been op een kruk bij de bar zitten. Pilsje bestellen?

Op dat moment kwam de vrouw langs vanuit het toilet. Hij herkende haar pas, zo zonder jas, das en muts, toen ze achter hem stil hield.

‘Toch maar? Gewaagd, hoor.’ Maar ze lachte erbij en bleef staan.

‘Eh, ja. Alles is bezet, ik moet even wachten tot er een tafeltje vrijkomt.’

‘Als je nog steeds mijn raad wilt, kan je wel bij mij komen zitten. Er is nog een plaats vrij aan mijn tafeltje.’

Hij geloofde zijn oren niet. De vrouw zag er ontegenzeggelijk aantrekkelijk uit, en die vroeg hem om met haar te eten? En ze had ‘je’ tegen hem gezegd. Hij kon haar even begluren toen ze zich omdraaide om anderen te laten passeren. Ze was gekleed in een grijze, zo te zien zelfgebreide coltrui, waar haar halflange, donkere haar tegen glansde, een donkere rok en een legging of zoiets.

Ze draaide zich weer naar hem toe en ving zijn blik.

‘Kan het er mee door?’ Haar ogen gaven een olijker signaal dan haar stem.

Verlegen knikte hij. ‘Ik moest mijn zusters altijd keuren voordat ze uitgingen,’ flapte hij eruit. ‘Merkjes wegvouwen als die uitstaken, en zo.’

‘Keurden ze jou ook als jij uitging?’

Hij schudde zijn hoofd en ging staan.

‘Of ging je niet uit?’

Hij kuchte. ‘Ik was toen tien of twaalf. Ik ga graag op je uitnodiging in.’ Worstelend met zijn jas voegde hij er aan toe: ‘Het ruikt hier heerlijk. Ik ben benieuwd naar je advies.’ Ze hielp hem door de kraag over zijn schouder te duwen, zodat hij een arm vrij kon maken.

‘Dank je, ik heb wat veel kleren aan, geloof ik.’

‘Zeker ook de verwarming op achttien graden om gas te sparen,’ zei ze gemoedelijk.

Hij knikte verrast.

‘Kom mee, je kunt je jas daar ophangen.’

Hij volgde haar, laverend tussen de tafeltjes – heel wat minder gracieus dan de wiegende heupen voor hem, maar hij botste nergens tegenaan.

Achterin was een tafeltje vrij. Ze had haar sjaal op de stoel laten liggen om aan te geven dat hij bezet was.

Opwinding woelde door zijn buik toen hij tegenover haar plaats nam. Net voordat hij zich wilde neerlaten op de houten stoel herinnerde hij zich zijn goede manieren. ‘Mijn naam is Kees, Kees van Dam,’ en stak een hand uit.

Ze stond nog, nam zijn hand aan. ‘Marian de Bruin.’

Ze gingen tegelijk zitten. Op dat moment verscheen de eigenaar als een duveltje uit een doosje naast hun tafel, legde menukaarten neer en vroeg, ietwat insinuerend vond Kees, ‘Wat wilt u drinken?’

De vrouw reageerde met een glimlach: ‘Vino bianco, prego.’

Kees begreep dat ze witte wijn bestelde. Hij knikte. ‘Voor mij ook, graag.’ Pils leek hem ongepast.

Hij had net het menu opengeklapt toen een duidelijk Italiaans dienstertje (nichtje, kleindochter van de baas?) een karaf en glazen bracht, beide glazen vulde en met een flits van witte tanden in een glimlach die gemeend leek, weer verdween.

‘Ken jij deze mensen?’ vroeg hij in een vlaag van inzicht.

‘Ik kom hier wel vaker,’ antwoordde ze ontwijkend. ‘Kom, we gaan wat uitzoeken. Heb je veel trek?’

Het antwoord kwam spontaan uit zijn maagstreek. Ze schoten beiden in de lach. De eerste lach in weken, wat hem betreft.

Ze boog zich over het tafeltje en keek hem indringend aan. Ze had heel jonge ogen, meisjesogen, donkerbruin. ‘Eerlijk zeggen. Kan je je wel een restaurant veroorloven?’

Verward door haar ogen en wat ze vroeg, wist hij even niet hoe hij moest reageren. Dan: hij grabbelde in zijn zak. Sinds zijn portemonnee uit elkaar was gevallen droeg hij geld los in zijn broekzak. Er zat een kostbaar, meermalen opgevouwen briefje van vijftig bij. De kapster had het briefje van tien en de munten gekregen.

Hij legde het op tafel en vouwde het open.

‘Voor bijzondere gelegenheden,’ zei hij schor. ‘Zoals nu,’ voegde hij er aan toe. ‘Als we het niet te bont maken zou ik je kunnen tracteren.’

Ze greep zijn hand.

‘Toe,’ smeekte hij. ‘Gun me die gunst.’

Ze grabbelde in haar tas naar een zakdoek en snoot haar neus.

‘Oké dan. Voor deze keer,’ mompelde ze. ‘Omdat je het zo lief vraagt.’ Ze lachte naar hem, maar hij kon zien dat ze ontroerd was, ja, zelfs van haar stuk.

Ze klonken. Hij volgde nauwgezet al haar bewegingen en gebaren. Dat was altijd al zijn overlevingsstrategie geweest, in het ouderlijk huis tussen zijn bazige zusters, op school, op de universiteit en bij het instituut waar hij gewerkt had tot het werd opgedoekt. Heimelijke imitatie maakte hem onzichtbaar.

Ze smeerde een stukje stokbrood met kruidenboter en gaf het aan hem. Het smaakte zoals verwacht, gezien de geuren in het etablissement.

‘Zal ik voor ons beiden bestellen?’

Hij knikte, dat leek hem prima. Hij zou niet weten wat hij had moeten kiezen.

De maaltijd was een droom. Het ene gerecht na het andere verscheen, de witte wijn werd opgevolgd door rode, waar hij ook te snel van dronk. Hij was tijdens zijn studie en de eerste jaren op het instituut thuis blijven wonen, waar

altijd oer-Hollands werd gegeten – zonder veel vreugde overigens. Toen zijn moeder overleed was hij van het ene moment op het andere wees en praktisch dakloos. Hij kon de hoge huur van het ouderlijk huis niet overnemen. Met zijn lange inschrijvingsduur was een goedkope woning gelukkig snel gevonden. Zijn moeder had altijd gekookt, zodat zijn eigen bereid avondeten meestal niet veel betekende. En nu zat hij met een mooie vrouw echt Italiaans te eten! Want ze was mooi. Toen hij over zijn schroom heen was – dankzij de wijn waarschijnlijk, meesmulde hij – durfde hij haar beter te bekijken gedurende de momenten dat ze haar aandacht bij haar eigen bord had en niet op hem lette, of hij het wel lekker vond.

Manmoedig nipte hij het minieme espressokopje leeg, als afsluiting van de maaltijd. Een toetje zat er niet meer in. De heftige sensatie van onverdunde koffie was een belevens.

De rekening kwam en Marian legde er een biljet bij.

‘De wijn was voor mij,’ verklaarde ze. Toen verstrengelden hun blikken zich in elkaar. Hulpeloos was hij. Zij ook. Hij zag pijn en verdriet, en iets ondeugends, een levenslust die hijzelf node miste. Wat zij zag wist hij niet. Hij durfde daar niet over na te denken.

Het moment werd ruw onderbroken door gejeengel uit haar tas. Geschrokken verbrak ze het oogcontact en grabbelde haar mobiel tevoorschijn. Geen smartphone.

‘Even, hoor,’ excuseerde ze zich met een schuldige blik en verwijderde zich, zodat hij haar niet kon horen.

Hij pakte zijn jas en de hare en liep achter haar aan, langs de bar, naar buiten, waar hij haar kon zien staan in de karakteristieke houding van iemand met een mobiel aan het oor. Hij groette de uitbater en ging naar buiten, klemde zijn eigen jas tussen zijn benen zodat hij haar jas om haar schouders kon leggen. Het was veel te koud om zonder jas buiten te staan. Hij trok zijn eigen jas aan, trok de muts over zijn oren en wist toen niet wat hij moest doen. Ze stond een eindje verder met de rug naar hem toe, volledig geabsorbeerd door het gesprek.

Het werd hem te ongemakkelijk en hij besloot naar huis te gaan. Hij liep van haar weg, langzaam zodat ze hem nog zou kunnen inhalen of achterna roepen.

Hij keek om, ze stond er nog net zo. Met een gevoel van noodlottig verlies liep hij de straat in die naar zijn huis leidde.

Voor zijn huisdeur aarzelde hij. Terug?

Als hij het niet deed was ze voor eeuwig verdwenen.

Hij draaide zich om en stapte met grote passen de route terug, verbaasd over zijn voortdurende impulsiviteit. Zo kende hij zichzelf niet.

Zijn maagstreek stond strak en het hart klopte in zijn keel. Het maakte een vrije val toen hij de hoek omkwam: ze was er niet meer. Geschokt stond hij stil.

Stom stom stom, waarom was hij weggelopen? Niet zo vriendelijk jegens haar. Alleen maar omdat ze stond te bellen? Wacht, de uitbater kende haar, misschien wist hij waar ze woonde.

Bij de deur van het restaurant aarzelde hij. Kom Kees, maande hij zichzelf, nu even niet zo laf, wees een man. Hij wilde net de deur openduwen toen die van binnenuit werd opengetrokken. Ze keken elkaar geschrokken aan.

‘Marian, mag ik je naar huis brengen?’ stamelde hij. Ze hielden allebei de kruk van de deur vast.

Ze aarzelde. ‘Je was mijn sjaal vergeten. Waar was je zo opeens?’

‘O, ik wilde je niet storen.’

Ze sloeg haar ogen in een triest gebaar neer. ‘Ik wou dat mijn ex zoveel fatsoen had,’ mompelde ze.

Hij herademde. Hij hoefde niet te bekennen dat hij naar huis was gegaan.

‘Ben je getrouwd geweest?’ vroeg hij sullig.

‘Dat had er nog bij moeten komen.’

Binnen werd een opmerking gemaakt die hij niet kon verstaan. Marian keek om en riep iets. Ze kwam in beweging om naar buiten te gaan op hetzelfde moment dat Kees naar binnen wilde stappen. Ze had meer tegenwoordigheid van geest dan hij en duwde hem achteruit, de straat op. ‘Het tocht als we in de deur blijven staan.’

Kees had de kruk nog vast en trok de deur achter haar dicht. Daarbij werd de afstand tussen hen nul en stonden ze tegen elkaar, zij met haar handen op zijn schouders, hij met de arm waarmee hij de deur had gesloten om haar middel.

‘Ben je naar de kapper geweest? Ik kan het ruiken,’ zei ze hees.

Kees durfde zich niet te bewegen. Zo dichtbij een vrouw had hij nog nooit gestaan, zelfs als je in aanmerking nam hoe dik hun jassen waren.

Het lukte om zijn stem terug te vinden. 'Het werd te lang. Het moest geknipt worden.'

Haar ogen onderzochten zijn gezicht, haar handen bleven op zijn schouders.

'Wie ben jij, Kees?'

'Niemand,' flapte hij eruit. 'Tot aan vanavond dan,' voegde hij er aan toe.

Ze knikte. 'Dat heb je goed gezegd. Dat geldt ook voor mij.'

Hij schudde zijn hoofd in ongeloof. 'Ik kan me niet voorstellen dat jij net zo'n niemand was als ik.'

Toen ze hem bleef aankijken: 'Je hebt in ieder geval een relatie gehad. Iemand die jou opbelt.'

Ze sloeg haar ogen neer. 'Misschien. Wat weet jij van mij af? Wat weet ik van jou af?'

Ze deed een stap achteruit zodat ze apart kwamen te staan. 'Kom, als je wilt mag je me naar huis lopen.'

Vlak naast elkaar, maar niet zo dichtbij dat ze elkaar zouden aanraken, wandelden ze de paar straten naar haar woonadres.

'Ik woon daar, op tweehoog,' zei ze ernstig. Ze wees de ramen aan. 'Ik nodig je nu niet uit om mee te komen, want ik schaam me voor de bende. Als je wilt, kom dan morgenmiddag op de thee. Vier uur. Goed?'

Kees prentte zich het huisnummer in. Hij had niets bij

zich om mee te schrijven, zodat hij haar zijn adres niet kon geven. Dat was niet nodig, beseftte hij. Het was aan hem om hier morgen te zijn of niet te zijn.

Op de terugweg naar zijn huis brachten de gelijkmatige passen van zijn lange benen hem tot rust. Hij was zomaar een vrouw tegen het lijf gelopen – letterlijk – en had haar zomaar aangesproken. Dat had hij eerder nooit gedurfd. Of durven... het was nooit in zijn hoofd opgekomen dat hij met een vrouw zou kunnen omgaan. Een andere vrouw dan zijn moeder. Hij had lang geleden al voor zichzelf uitgemaakt dat hij asexueel was. In feite hield hij mannen net zo op afstand als vrouwen. Of kinderen. Daar was hij eigenlijk een beetje bang voor. Een beetje erg bang, waarom wist hij niet. Misschien wel omdat ze zo levendig en onvoorspelbaar waren.

Hoofdschuddend vanwege zijn eigen gedachten hing hij thuis zijn jas op. Het stonk er. Hij begon de keuken op te ruimen en de afwas te doen. Voor stofzuigen was het te laat, daar waren deze woningen te gehorig voor. Ophangen van de was kon nog wel, al was het donker. Het was droog. Bij het licht uit zijn slaapkamer en keuken was hij op het balkon bezig tot alle gewassen kleren hingen.

Morgenochtend verder. Ook geen tv meer vanavond.

Vermoeid kleeftte hij zich uit, trok zijn pyjama aan en kroop in zijn koude bed. Morgen lakens wassen...

Pas toen hij een hete kruik bij zijn voeten had gelegd werd hij warm en kon hij slapen.

Het was nog donker toen hij ontwaakte uit een uitputtende droom. Zijn lichaam was nog niet toe aan enige actie in het koude huis. Zelfs zijn volle blaas moest maar even geduld hebben. Hij voelde zich vredig en wist dat er een slaperige glimlach op zijn gezicht lag. Dat voelde van binnenuit heel anders aan dan de slappe nietsheid die normaal zijn gelaat tekende.

En dat allemaal door een ontmoeting met een vrouw. Een vrouw die zich Marian noemde, waarvan hij het gevoel had dat het niet haar ware naam was. Was zijn ware naam eigenlijk wel Kees? Waarom niet Cor, of Nelis? Hij glimlachte, dieper nu. Of Jan, zoals zijn vader had gezeten. Hij had dezelfde doopnamen. Cornelis Johannes. Jo en Han, Johan en Hannes waren ook nog namen die hij zou kunnen voeren.

Opgewekt stapte hij uit bed, trok de sprei van het bed om zijn schouders en zette de thermostaat in de woonkamer op 21. Zo, een daad van verzet! Alle andere radiatoren stonden dicht. Die in de douche en de keuken draaide hij open. Even in weelde leven. Vanmiddag ging hij uit, dan kon de cv ook uit.

Om half vier kon hij het niet langer harden en ging de deur uit. Hij had 's ochtends in de supermarkt al een bescheiden boeketje gekocht.

Via een lange omweg door straten waar hij in de ruim tien jaar dat hij hier woonde nog nooit was geweest, bereikte hij het doel waar zijn hele wezen al sinds de vorige avond op was gespist.

Hij liep de lange granieten buitentrapp op en belde precies om vier uur aan.

Het licht in de vestibule ging aan, de deur opende zich.

‘Dag Kees. Mooi op tijd. Kom binnen.’

Haar verschijning maakte hem sprakeloos. Ze droeg een oudroze mohair truitje met een losse hals, op een donkerrode rok met veel plooien tot op haar blote voeten. In het licht aan het plafond glansde haar kastanjebruine haar.

Ze lachte bij het zien van de bewondering in zijn ogen. ‘Kom binnen man, het is veel te koud voor een open deur.’

Zijn blik bewoog van haar haar naar de bloemen in zijn hand. Het kleurenpalet was een weerspiegeling van de kleuren die ze droeg. Werktuiglijk stapte hij naar binnen. Om de deur te sluiten drong ze zich tussen hem en de muur, haar schouder en heup raakten hem aan. Hij reikte haar het boeket.

‘Oh, bloemen, wat lief! En precies de goede kleuren! Hoe wist je dat?’

Hij lachte wat. Ja, hoe wist hij dat?

Ze hielp hem weer met zijn jas, die eigenlijk te krap was. Hij had de enige kleren aan die er een beetje fatsoenlijk uitzagen, maar wel doodsaaï waren. Zijn grijze kantoorpantalon, een geruit overhemd en het donkerblauwe vest dat nog van zijn vader was geweest, boven de glimmend gepoetste zwarte schoenen die hij voor het laatst op de begrafenis van zijn moeder had aangehad.

Ze snuffelde aan hem. ‘Je moet je huis vaker luchten, Kees.’

Hij knikte. 'Ik was er aan het doodgaan,' stootte hij met schorre stem uit.

Ze keek hem opmerkzaam aan, schudde haar hoofd en trok hem bij zijn hand de huiskamer binnen.

'Ik heb kruidenthee en gewone thee, wat heb je liever?'

'Ik drink al mijn hele leven gewone thee, laat ik nu eens voor kruidenthee kiezen.'

Ze verdween naar de keuken. Hij moest een impuls bedwingen om haar achterna te gaan. Even later kwam ze met een theepot in haar hand weer binnen en zette die behoedzaam op een tafeltje.

'Even laten trekken,' murmelde ze. Er was opeens een spanning tussen hen die hem van zijn stuk bracht. Ze sprong op. 'Oh, je bloemen! Ik moet ze nog in een vaas zetten.'

Dus hij was niet de enige die er last van had.

Ze had een rode, bolronde vaas voor het boeketje uitgezocht en zette het met een zekere triomfantelijkheid op de eettafel. Haar bewegingen waren zwierig, heel anders dan de avond tevoren, toen ze in alles behoedzaam was.

Ze ging met een plof in de oude stoel zitten tegenover de bank, waar hij zat.

'Kees, er zijn een paar dingen die me... storen. Het eerste is je naam. Ik wil je geen Kees noemen...' Hij stak zijn hand op.

'Weet je dat ik daar al de hele dag aan loop te denken? Mijn doopnamen zijn Cornelis Johannes. Zit daar iets bij wat je beter aanstaat?'

Ze keek hem verbaasd aan. 'Wat ben jij opeens spraakzaam.'

'Dat doe jij.'

'Nou nog mooier! Heb ik het weer gedaan.'

'Je levenslust nodigt uit om van me te doen horen.'

Er verschenen tranen in haar ogen. 'Dat heeft nog nooit iemand tegen me gezegd,' snotterde ze.

'Ik... ik heb ook nooit eerder zulke gedachten gehad,' stamelde hij, ondersteboven van haar plotseling opgeroepen ontroering. 'Laat staan uitgesproken.'

Hij trok de al tien of meer jaar opgevouwen zakdoek uit zijn zak, wilde die aanreiken, om de afstand te overbruggen gleed hij van de bank op zijn knieën, hobbelde op haar toe en deed wat hij nog nooit eerder bij iemand had gedaan: hij depte haar tranen.

Ze greep zijn hand en drukte haar wang ertegen.

'Ben jij soms een stiekeme dichter?' vroeg ze met een dikke stem.

Kees, intussen bedwelmd geraakt door haar geur, een mengsel van een lichte parfum, mottenballen en de uitwaseming van haar ontroerde lichaam, antwoordde: 'Misschien wel.' Dat was heel wat anders dan de ontkenning die op zijn lippen had gelegen.

Kees had wel eeuwig zo tegen haar stoel geleund willen blijven zitten, zijn hand met de zakdoek tegen haar gezicht gedrukt door haar hand.

'De thee zal nu wel getrokken zijn, denk je niet?' kwam haar kleine stemmetje.

Met een zucht die uit een verre streek in hem leek te komen, trok hij zijn hand terug.

‘Ja, ik denk het wel. Zal ik inschenken?’

Hij hoorde zichzelf dit zeggen en moest aan zijn moeder denken, die hem altijd de thee liet inschenken.

‘Ik zal je Han noemen. Zo zie je er echt uit. Hoe oud ben je eigenlijk, Han?’

Hij wist zijn schrik te bedwingen. Niet dat ze hem Han wilde noemen, nee, de vraag naar zijn leeftijd was een onverwacht, raak schot. Hij voelde zich namelijk nog steeds dat onzekere jongetje van acht dat vergeefs erkenning zocht aan zijn vaders sterfbed.

‘Tweënvijftig,’ mompelde hij.

‘Hm, je ziet eruit als zestig. Waarom zit je thuis en heb je geen werk?’

Hij keek haar aan, wilde zeggen dat hij dat haar ook wel kon vragen, maar deed het niet.

‘Te oud, mijn cv is waardeloos, mijn kennis achterhaald.’ Hij kon de bitterheid in zijn stem niet voorkomen.

‘Wat is, of was, je vak?’

‘Paleontologie. Het instituut waar ik als documentalist werkte is opgeheven. Ook elders zijn er formatieplaatsen wegbezuinigd. Geen kijk op een baan elders. Ik was niet...’

‘Aantrekkelijk genoeg? Ben je trouwens homo?’

Hij keek haar verschrikt aan.

Ze keek weg en friemelde aan haar lege kopje. ‘Je bent niet te peilen,’ mompelde ze. ‘Misschien hebben ze je daarom niet willen aannemen.’

‘Waarom vroeg je dat?’

‘O...’ Ze vouwde haar benen onder zich en streek haar rok glad. ‘Je bent zo zacht, week eigenlijk, en ik voel niets, ik bedoel, met hetero’s heb ik een haat/liefde verhouding. Maar bij jou... geen enkel gevoel dat je een man bent.’

‘Ik ben lang geleden al tot de conclusie gekomen dat ik aseksueel ben,’ bekende hij, terwijl een blos van schaamte zich over zijn wangen verspreidde.

‘Quatsch... ach, waar ben ik mee bezig.’ Korzelig zette ze het kopje op het blad.

Kees keek haar verontrust aan. Had hij iets verkeerd gezegd?

‘Je kunt nu beter naar huis gaan,’ zei ze en stond op. Kees stond ook op.

‘Wat is je telefoonnummer? Ik bel je wel als mijn humeur beter is.’

Hij krabbelde zijn nummer in de marge van een krant die daar lag, met een pen waarmee ze kennelijk een kruiswoordraadsel had zitten invullen.

Ze liet hem zwijgend uit en antwoordde niet op zijn afscheidsgroet.

Pas buiten kon hij tot zich laten doordringen wat er gebeurd was. Hij herkende bij zichzelf de overlevingsmodus waarin hij geschoten was toen ze hem vroeg of hij homo was.

Verdwaasd wandelde hij terug naar huis.